

JAPANESISKA SAGOR
MOMOTARO

På svenska af Konni Zilliacus

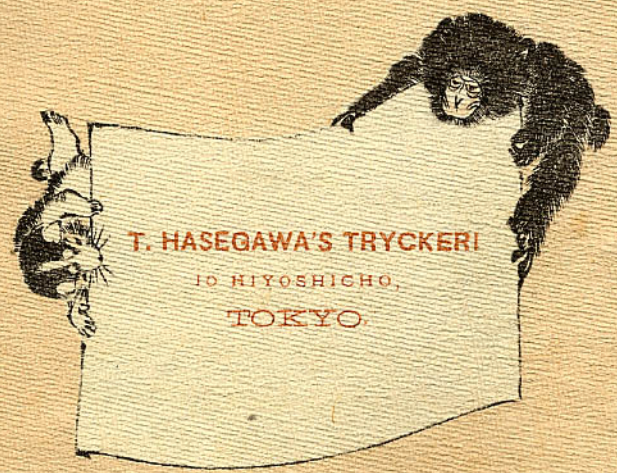

1461
Zilliacus

Kapitel

Wentzel Hagelstams Förlag
Helsingfors.

[1896]

MOMOTARO.

FÖR några hundra år sedan
lefde där i närheten af en
flod i Japan en gammal vedhuggare
och hans hustru. De voro barnlösa,
ehuru de alltid önskat sig en son

och ofta bedt gudarna skänka sig barn. En morgon, då vedhuggaren gått till skogen hände det att hans hustru begaf sig ned till floden att tvätta byke och medan hon höll på

därmed såg hon en persika komma flytande med strömmen. Hon drog den vackra frukten till sig med en

bambukäpp och tog den med sig hem för att bjuda den åt sin man, då han kom hem från skogen. Kort därpå återvände vedhuggaren och hustrun välkomnade honom med persikan. Men just då han stod i begrepp att taga frukten sprack den itu och fram kom ett litet gossebarn, som skrek med full hals. De båda gamla blefvo mycket glada och beslöto genast att upptaga gossen såsom egen son. Och emedan han blifvit född af en persika kallade de honom "Momotaro," hvilket betyder "det lilla persikebarnet."

Momotaro växte hastigt, blef stor, stark och tapper och begynte

uppgöra allehanda planer för framtiden. Slutligen sade han en dag till sina föräldrar: "nu är jag gammal

nog att uträtta något i världen och ämnar draga till trollens ö att eröfra deras skatter. Hafven därför godheten att baka mig några hirsbullar till väggkost." De båda gamla kände

sig visst mycket sorgsna öfver att Momotaro ville draga bort, men gjorde dock såsom han bad. De malade hirs till mjöl och bakade bullar, hvarpå Momotaro tog afsked och med friskt mod begaf sig åstad.

Han hade inte färdats långt innan han mötte en apa, som frågade: "hvar är du på väg Momotaro?"

"Till trollens ö att eröfra deras skatter," svarade Momotaro. "Hvad har du i påsen vid din gördel?" frågade apan vidare. "De bästa hirsbullar i hela Japan," sade Momotaro. "Gif mig en så följer jag med

och hjälper dig” bad apan och sedan han fått en bulle följde han med på färden för att hjälpa Momotaro.

Litet längre fram mötte de en fasan, som ropade: “hvert gäller resan, Momotaro?” Han svarade såsom förut, hvarpå fasanen bad om samt erhöll en hirsbulle och likaledes inträdde i Momotaros tjänst.

Ännu litet längre fram mötte de en hund, som frågade: “hvarthän herr Momotaro?” “Till trollens ö att vinna deras skatter,” lydde svaret. “Om du vill gifva mig en af dina goda hirsbullar så följer jag också med,” sade hunden. “Hjärtans gärna,” svarade Momotaro och sedan hun-

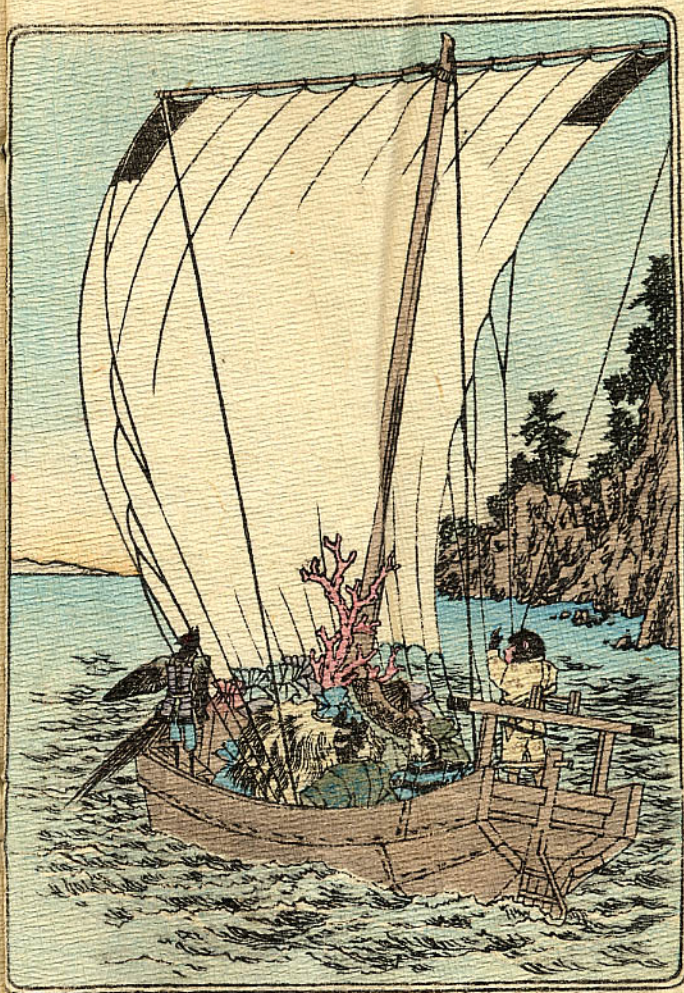

den fått sin bulle tågade han vidare,
följd af apan, fasanen och hunden,
som alla voro ifriga att hjälpa i
striden mot trollen.

Då de kommo fram till troll-
slottet flög fasanen öfver porten och

apan klättrade öfver muren, hvarpå de öppnade porten så att Momotaro och hunden sluppo in på slottsgården. Där möttes de dock af trollen, som ingalunda ville uppgifva sina skatter utan strid. Men Momotaro och hans vänner kämpade så tappert att de snart vunno öfverhanden och drefvo trollen till baka, hvarpå de togo själfva trollkungen till fånga. Då underkastade sig trollen den tappra Momotaro och deras kung lät hemta fram alla skatter han samlat under oräkneliga år. Där funnos hättor och kåpor, som gjorde sina bärare osynliga; juveler, som regerade hafvets ebb

och flod; rara koraller, mysk, smarag-
der och sköldpaddskal och både
guld och silfver i hopar. Allt gifvo
trollen åt Momotaro, som i gengäld
frigaf deras kung, hvarpå han drog
hem med sina rikedomar. Där lef-
de han sedan i frid och lycka under
återstoden af sitt lif tillsammans med
sina goda fosterföräldrar och sina tre
vänner, apan, fasanen och hunden.

